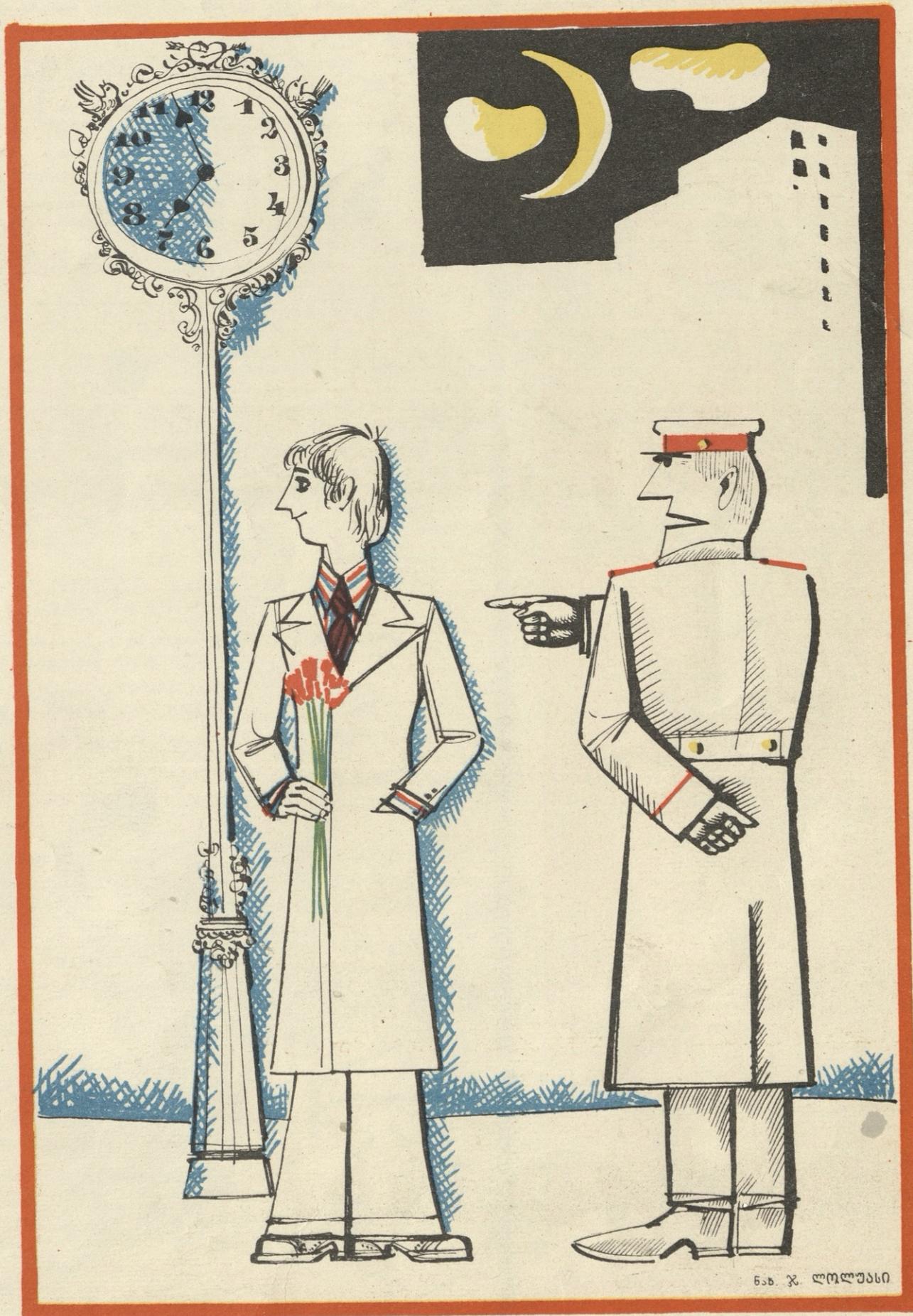

საქართველო

გამოცემის 52-ე წელი, № 1446). თბილისი, 1975. ფასი 20 კაპიკი.

უსაქმოდ ნუ გარდებებით!

ნ.ხ. ჯ. ლომუასი

საქართველოს საღმრთაობა!

თებერვლის მზე აღარ ზოგავს
სხივს და მიწა ზევით მიაქვს! —
არის საქართველობა! —
საქართველოს ზეიმია!
დღეს სხვა დღეა, სხვა წელია! —
ძველი სუსხი აღარ გვსუსხავს!
გულზე ფიცად დაწერილი —
საქართველო — არის სულ სხვა!
დგას ტრამპლინზე, ემზადება
უფრო დიდი ნახტომისთვის!
როგორ შვენი ეს ნათება!
შეხედვა ღირს მარტო, მისი!
ძვრები, რომლის მომწერნი ვართ,
სულს ესაქართველოება!
აკენის რწევამ აიწყვიტოს!
ქარს გაუძღონ წერობმა!
იარწივონ არწივებმა —
ჩვენი მიწის ასაწევად!
დე, ამ წევამ და ამ ძიებამ
გაგვიმართლოს! გვასაზრდოს!
მიეც ფრთები ჩვენს დიდ დელვას,
ჩემო მიწავ, მარადისო!
ვინც გივლის და გამზისფერებს,
შენი თავიც, — ალალ მისი!
მიეც ძალა, შენახული, —
დაკოჟრილო ხელო, — ვაზებს!
დე, აგვტკივდეს ყველას გული
კვირტის გაუმღელობაზეც!
სიახლეთა მზემოდებამ
ღამე უნდა გაათუნოს!
საქართველო ელოდება
უფრო ძლიერ საქართველოს!
ხალხს სიმართლე უნდა ვუთხრათ!
ტყუილები ნუღარ დაგვდრღნის!
მოვაშორეთ მუმლი მუხას! —
სიმაგრეა მუხა ხალხის!
საქმიანთვის, დღეს რომ გვანდეს, —
ყველა ვგრძნობდეთ თავს მოვალედ! —
გაბედულად ვაფეთქებდეთ
ძიებათა ამონალებს!
გაბზარული მზე ვამთელოთ!
ოქრომამულს ვენაცაროთ!
მის მობავალს ვენანთელოთ!
მის სიმადლეს ვენაცვალოთ!
გამარჯვების რწმენა ვზარდოთ!
იმედები ვასხივოსნოთ
და სიცოცხლე მოვამზადოთ
საქართველოს სასიცოცხლოდ!
გამრავლებს მოჰყვეს გაზრდა, —
რაც არც ისე ადვილია!
საქართველომ, ღმერთმა ჰქნას და,
მიადწიოს ათ მილიონს!
მოემატოს იგი გმირი, —
მის დიდებას ვინცა ძერწავს!
მოემატოს შვილი, ძირი!
მოემატოს მიწაც, ზეცაც!
სულს სიმღერა ახლა უნდა —
ახალი და უსასრულო!
გადიადდი, ახმაურდი,
საქართველოვ, უკვდავსულო!

ზაურ გოლძეძე

სახელგანთქმული ქართველი მწერალი და გამოჩენილი საზოგადო მოღვაწე
კონსტანტინე ლორთქიფანიძე — დაბადების სამოცდაათ წლისთავთან დაკავშირებით,
ლენინის ორდენით დაჯილდოვდა.
ქურნალ „ნიანგის“ რედაქცია გულთბილად ულოცავს ჩვენს სახელგანთქმულ
რალს დამსახურებულ ჯილდოს.

ისედაც დატვირთული ხარ, ამიტომ აღარ დაგტვირთავ! —
ორ სიტყვას გეტყვი ქართული საბჭოთა პროზის
ნატურისთვის:

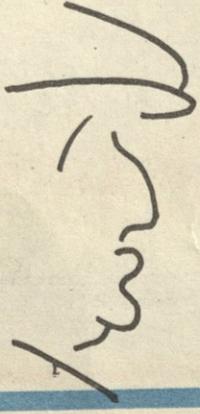
ულრმესად პატივცემულო, კონსტანტინეო ბატონო!
მაშინ მოგიკვდეს ნიანგი, შენ რომ უღუქსოდ დაგტოვოს!
ამშვენებ ქართულ მწერლობას დიდი „კოლხეთის ცისკარით“,
შენთვის ქართული სიტყვა სალოცავ-დასაფიცარი!
ხარ კლასიკოსი ცოცხალი, ენამჭვერი და ენამზე!
შრომაა შენი სტიქია! შრომის გარეშე ვერა სძლებ!
შენებურ თავდადებითა მთ. რედაქტორად ჩაუჭექე
მსოფლიო ლიტერატურის ახალ აღმანახს—„საუნჯეს!“
ხარ ჯარისკაცი მებრძოლი, ხმაღს არ ჩააგებ ქარქაშში!
როდესაც კაცი მარტოა, შენს „ცაბუნას“ გადაშლის!
ხარ ოქროპირი ჰუმორის და მახვილგონიერების!
შენთან კამათი ძნელია, რადგანაც ყველას ერევი!
გალმა გასული კაცი ხარ მდინარისათვის — დროისთვის!
სიკვდილი, ცოტას კი არა, შენთვის ათას წელს მოიცდის!
გვართ, სახელით, წიგნებით დღეს კონტინენტებს მიარღვევ
და ჩემთვის აღარ გცალია, ერთ დროს აქტიურ ნიანგელს!

ცნობილ ქართველ პოეტსა და საგამომცემლო დარგის დეალოზოსილ მუ-
შაკს — კალე ბობოხიძეს — დაბადების 70 წლისთავი შეუსრულდა, წლების
მანძილზე კალე ბობოხიძე იბეჭდებოდა ქურნალ „ნიანგში“ „მუქურელის“
ფსევდონიმით.
„ნიანგი“ გულწრფელად ულოცავს პატივცემულ კალეს ამ ღირსშესანიშნავ
თარიღს.

დღეგრძელობა და სიცოცხლე ჩვენს კოლორიტულ კალესა!
იგი რომ კალამს გაღესავს, — გაულექსავსაც გაულქსავს!
ტურისტად არ გადუცურავს ლამაზში, პა-დე-კალე და
არ გამოცვლილა სხევივით!.. ბოლომდე დარჩა კალედა!
ხალხი იცნობს და აფასებს ავტორს გულწრფელი ლექსების!
ასი წლის როცა გახდება, მეც ქებით გავსაკეცდები!
P. S. ძვირფასო კალე ბატონო, გაფიცებ მამას, ფირანას! —
ხანდახან მოგვინახულე, ნუ გავარდები ფირალად!

გამოჩენილ ქართველ პოეტს — ალექო შენგელიას — დაბადების 60 წლის-
თავი შეუსრულდა. შესანიშნავი ლირიკოსი, პოეტი, დრამატურგი, პუბლიცისტი
და მთარგმნელი, იგი კარგადაა ცნობილი, როგორც აქტიური საზოგადო მოღ-
ვაწე.
პირველმა საბჭოთა კოსმონავტმა — იური გაგარინმა თავის საყვარელ ერთ-
ერთ ლირიკოსად ალექო შენგელია დაასახელა.
„ნიანგი“ სულითა და გულით ულოცავს პატივცემულ ალექოს სახელოვან
60 წლის იუბილეს.

ხარ ნაღდი მამულიშვილი! გაქვს პოეზია მაღალი!..
და ვაგოგმანებთ ხელი ხელს შენი ლექსების მარგალიტს!
თავის საყვარელ პოეტად მიაჩნდი უკვდავ გაგარინს! —
ხიბლავდა შენი ლირია — სულიდან გადმონაღვარი!
დღეს იწვი მთელი არსებით, ამდენ მოლოცვის კოცონში!
მეცხრე ცაში ხარ ასული და იქვე გკოცნის კოსმოსიც!
გისურვებ ჩემს ძველ მეგობარს და ავტორს—ძვირფას ალექოს:
სატირულ-იუმორისტულ სიურპრისითაც წამლეკო!
„ნიანგის“ დავალებით — ბათუ მელია
მეგობრული შარუები თ. გოგოლაძისა და გ. ლომიძისა

„ნორჩი ხეარო“!!!

34 წელია, რაც მედიცინის დადგენილებით, ჰოდა, გამახსენდა, რომ პენსიაზე გასასვლელი ვარ. საბუნსიო ატრიბუტებთან ერთად მომთხოვეს ჩემი დაბადების მოწმობა, რომელიც ერთ დროს ლაგოდეხის სამედიცინო ტექნიკუმის უფროსობას ჩავაბარე, და უკვალოდ დაიკარგა დახურულ ტექნიკუმთან ერთად. მეტი რა გზა იყო, მივადექი ლაგოდეხის რაიონის სოფელ ვარდისუბნის სასოფლო საბჭოს. 1940-41 წლის საკომლო დავთრებით მე დაბადებული ვარ 1924 წელს, ხოლო 1962-63 წლის დავთრებით დავიბადე 1925 წელს. თუ მე 1924, ან 1925 წელს დავიბადე, გამოდის რომ მე სკოლაში შევსულვარ 4-5 წლის, იმისთვის, რომ 12 წლისა შევსულიყავი კომეტასავით ვაეღვებულ ლაგოდეხის სამედიცინო სასწავლებელში და დამემთავრებინა 13-14 წლისას. რათა მომეგრძობებინა 34 წლის მუშაობის სტაჟი. ასეთი ფენომენი თუ ვიყავი, მე ვერ ვხვდებოდი, ამას მიმახვედრა ლაგოდეხის მმართველის ბიურომ.

რაკილა სადავო გახდა ჩემი დაბადების თარიღი, წარმადგინეს ლაგოდეხის წლოვანების დამდგენ კომისიის წინაშე: ჩემი ანთროპოლოგიური მონაცემებით, ჯერ 1917 წელს დამბადეს, მერე — 1915 წელს (ეს — კი ნაღდი დამთხვევა იყო), მერე იუსტიციის სამინისტროს ერთ-ერთ სამმართველოდან წერილი გამოგზავნეს, ეგ მართალი არ იქნებაო და ანთროპოლოგიური მონაცემებით ისევ 1925 წელს დავიბადე.

მე გუშინდელ დღესავით მახსოვს მამაჩემის გარდაცვალება. მამაჩის ბიუროში კი მიმტკიცებენ მამაშენი რომ გარდაიცვალა, შერ

კარგა ხნის შემდეგ დაიბადეო. მამაჩემი კი გარდაიცვალა 1925 წელს. გამოდის, რომ მე ჩემს უმცროს დაზე ხან 7 წლით პატარა ვარ, ხან 6 წლით და ხან ერთი წლით დიდი ვარ! სინამდვილეში კი ჩემს დაზე სამი წლით დიდი ვარ, ჩემი და კი დაბადებულია 1918 წელს. ალბათ მთელი მსოფლიოს ქალებში დიდ აღშფოთებას გამოიწვევს ის ამბავი, რომ მე პაპატარავებენ და უარზე ვარ. მამ რა ვქნა, დასვენება მინდა, გზა ახალგაზრდობას მინდა დავუთმო.

კომპლიმენტებისათვის კი დიდი მადლობა.

ნ. ხატიაშვილი ლაგოდეხის რაიონი.

„ნიანბის“ დანართი

არაბეთის, საფრანგეთის, ინგლისის ნაციონალურ მუზეუმებში მუშიად ქცეული ფარაონები სიცილით იგუდებიან, ჩვენი დაბადების თარიღის დადგენა რა გასაკვირია, ახლა იმაზეა პოლემიკა, ნუფერი წვიმიან ამინდში დაიბადა, თუ მზიანში? ახალშობილმა ნეოფსმა „პირამიდა“ დაიძახა, თუ ალუუ? ახალშობილი ტუტანხამონი 5,7 კილოგრამს იწონიდა, თუ 3,7 კილოგრამს? ჰო, მართლა, ამას წინათ ნოეს კიდობნის ნაფოტები იპოვეს, — იძახიან, მილიონი წლისააო!

თქვენ კი, ლაგოდეხის მმართველის ბიუროს თანამშრომლებო, XXI საუკუნის მიჯნაზე როგორ ვერ დააზუსტეთ ნ. ხატიაშვილის დაბადების თარიღი?!

ამ ამბით დაინტერესებული

ა. ადვიშვილი

აბტიონსაქპტორი ცოლი ოჯახში.

ნახ. ზ. ფორჩხიძისა

— ა, გატონო, უნ ხუთი მანეთი და სამ თვეს ხურდა სწორად დამიბრუნე!

სამსახურში ყველა თანამშრომელი ძალი კაპანს და უსსპ-ობისგან უსსპ ქსოვს მიეფი.

ნახ. მ. აბაშიძისა

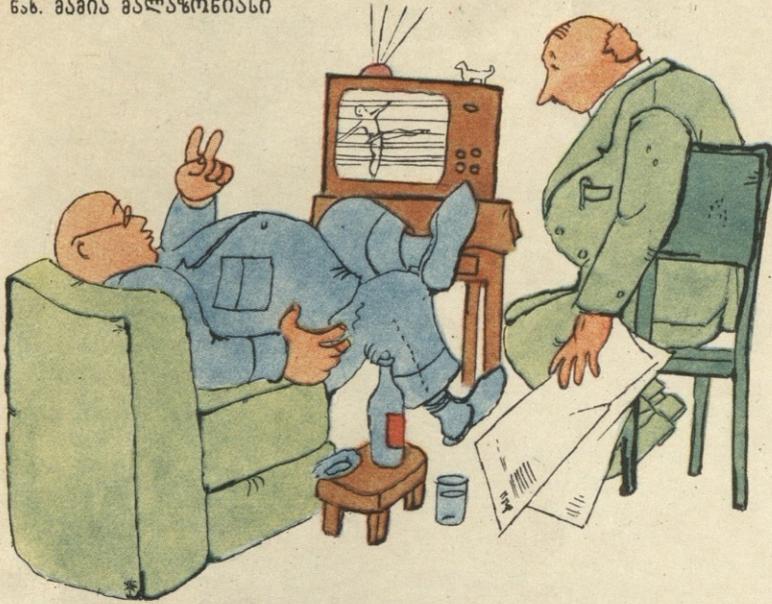
ნახ. ა. გეგუშიძისა

— არა ჯობდა ჩემსავით ორი ცოლი გეყოლოდა?

182
17.04.75
საქართველოს
საბჭოთაო
საზღვრო
სამსახური

უყაირათობა

— შენი ქალიშვილი რითაა გატაცებული?
— ერთხელ — „პოლიტი“ და ორჯერ — „ჰიგულით“.

ერთხელ დათვიერი, რა მოხდა?

4 მარტს ხელფასი ავიღე, 8-მდე ვიხადე ვალუბი.
8 მარტს (სრულ 8-ზე!) მეუღლემ ნაზად მინაბა თვალები...
მეფერა, როგორ მეფერა! — კინაღამ სული ამომხდა,
მერე გიტარით მიმღერა: „ერთხელ გაკოცე, რა მოხდა?!“

გიტარა გვერდზე გადასდო, მითხრა: შენი ვარ სიკვდილმდე,
ფული თუ არ გაქვს, ჰა ფული, წადი, რაც გასურდეს მიყიდე!
რას შემრცხვებოდა, ვიჯიბე, ვიცოდი, ქრთამი არ იყო.
ცოლს გარდა, შვილიც მეძახდა: მე რას მიყიდი, მამიკო?..

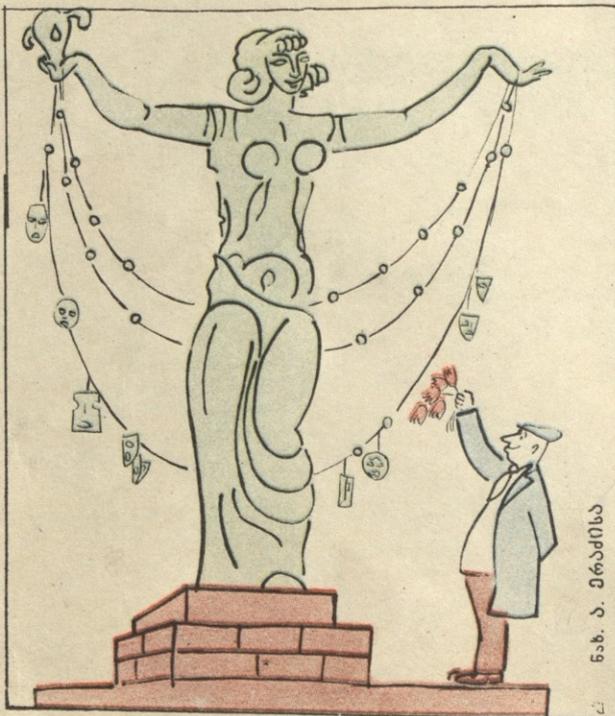
რვიანის წერით დავბრუნდი... სიმამრი ისევ ბაზრობდა,
ცოლისდა ფცქენიდა კარტოფილს, სიდედრი ტყაეს მე
მაძრობდა.
„ცოლიო?“ — მკითხავთ! იგი ხომ სულმოუთქმელად მელოდა...
ჰოდა, იმდენი „მეფერა“, მთლიანად გამამელოტა.

ჩამოვიფხატე ქუდი და გარეთ გამოველ, მათოვდა...
უცებ ვილაცამ მომხადა... ერთ ხანს ვიფიქრე, მასხრობდა...

ჩამეძინა და სიზმარშიც ღვინოს ვასმევედი ძმაბიჭებს.
თვალები რომ გავახილე, შიშველი ვიდექე შხაპის ქვეშ.

გამომაფხიზლეს, გამიშვეს... მინდა რვა მარტის გამო ვთქვა:
ცოლის ნაჩუქარ ფულებით ერთხელ დავეფერი, რა მოხდა?

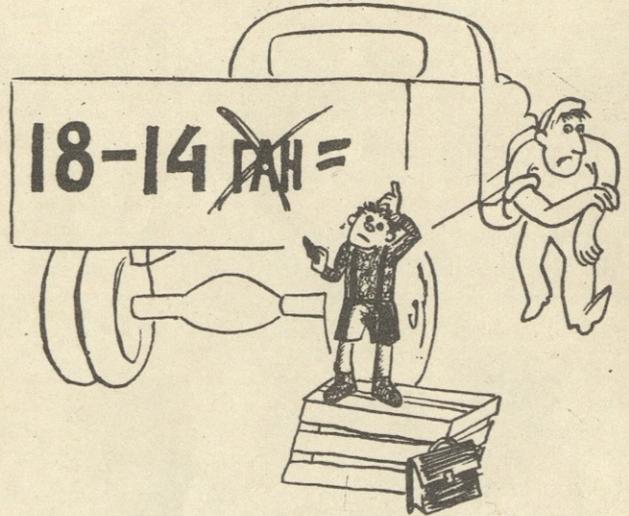
რევაზ ოსეფაიშვილი

უსიტყვოდ

ნახ. ა. მარამისა

ნახ. ნ. ქელესხაშვილისა

უსიტყვოდ

უსიტყვოდ

ფუნია

მოვიტანე ძროხის ხორცი, —
დამიწუნა დედაკაცმა!
მოვიტანე ღორის ხორცი, —
დამიწუნა დედაკაცმა!
მოვიტანე ქათმის ხორცი, —
დამიწუნა დედაკაცმა!
მოვიტანე ბოსტნეული, —
დამიწუნა დედაკაცმა!
მოვიტანე ხილეული, —
დამიწუნა დედაკაცმა!
მოვიტანე საჩუქარი, —
დამიწუნა დედაკაცმა!
მოვიტანე, ბოლოს, ცოცხი, —
დამიწუნა დედაკაცმა!
მე წუნია დავიწუნე
და გათავდა ჩემი ჯვარცმა!

სერგო შურაშვილი

